

www.pomocprawna.oic.lublin.pl
www.powiatleczyński.pl
www.oic.lublin.pl

poradnik przygotowany w ramach zadania publicznego
realizowanego w formie powierzenia zadania przez
Zarząd Powiatu Łęczyńskiego

MINISTERSTWO
SPRAWIEDLIWOŚCI

www.ms.gov.pl

Polska Fundacja Ośrodków
Wspomagania Rozwoju Gospodarczego
„OIC Poland” w Lublinie

Wydawca:

Polska Fundacja Ośrodków Wspomagania Rozwoju Gospodarczego „OIC Poland”
z siedzibą w Lublinie,
ul. Gospodarcza 26
20-213 Lublin
e-mail: sekretariat@oic.lublin.pl
www.oic.lublin.pl

Publikacja bezpłatna.

E-Poradnik przygotowany w ramach umowy zawartej z POWIATEM ŁĘCZYŃSKIM - umowa nr WZS.273.3.18.2019 z dnia 19.12.2019r. POD TYTUŁEM „Prowadzenie nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego oraz edukacji prawnej w powiecie łęczyńskim w 2020 roku”.

Realizator Projektu:

**Polska Fundacja Ośrodków Wspomagania Rozwoju Gospodarczego „OIC Poland” z siedzibą
w Lublinie**

ul. Gospodarcza 26, 20-213 Lublin

www.oic.lublin.pl

Polska Fundacja Ośrodków
Wspomagania Rozwoju Gospodarczego
„OIC Poland” w Lublinie

Praca zbiorowa

Autor

Piotr Kaniowski – Radca Prawny
Arkadiusz Kuśpit – Radca Prawny
Paweł Włoch – Adwokat
Katarzyna Lalak – Radca Prawny
Anna Rentflejš – Radca Prawny

Lublin, czerwiec 2020

Spis treści

1. Wprowadzenie – nieodpłatne porady prawne, nieodpłatne poradnictwo obywatelskie, edukacja prawna.....	3
2. Darmowa pomoc prawna i poradnictwo obywatelskie podczas epidemii koronawirusa.....	5
3. Kara za niezarejestrowanie samochodu.....	6
4. Praca zdalna w czasie epidemii	8
5. Wynagrodzenie za linie i urządzenia od zakładów energetycznych.....	9
6. Dodatek mieszkaniowy - komu przysługuje i jak go dostać?	12
7. Odstąpienie od umowy z biurem podróży z powodu epidemii wirusa SARS-CoV-2	18
8. Kara nakładana przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny za brak obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdu.....	20
9. Obecne sposoby doręczenia pozwu w świetle nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego.....	22
10. Spekulacja biletami - odpowiedzialność za sprzedaż biletów z zyskiem.....	25

1. Wprowadzenie – nieodpłatne porady prawne, nieodpłatne poradnictwo obywatelskie, edukacja prawna

Nieodpłatna pomoc prawna i edukacja prawna świadczona jest zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej.

Miejsca świadczenia nieodpłatnej pomocy prawnej i obywatelskiej

Dzień tygodnia	Godziny	Miejsce
Poniedziałek	12:00-16.00	Starostwo Powiatowe w Łęcznej Al. Jana Pawła II 95a, 21-010 Łęczna
Wtorek	12:00-16.00	Starostwo Powiatowe w Łęcznej Al. Jana Pawła II 95a, 21-010 Łęczna
Środa	08:00-12.00	Urzędu Gminy Cyców przy ul. Chełmskiej 42, 21-070 Cyców.
Czwartek	12:00-16.00	Gminny Ośrodek Kultury w Puchaczowie - Rynek 3, 21-013 Puchaczów
Piątek	08:00-12.00	Urzędu Gminy Cyców przy ul. Chełmskiej 42, 21-070 Cyców.

Zapisy na wizyty:

Termin wizyty ustalany jest telefonicznie pod nr **(81) 531 52 81**

Na jaką pomoc możemy liczyć?

Nieodpłatna pomoc prawna obejmuje:

- ✓ poinformowanie o obowiązującym stanie prawnym
- ✓ oraz o przysługujących prawach i obowiązkach, w tym
- ✓ w związku z toczącym się postępowaniem przygotowawczym, administracyjnym, sądowym lub sądownoadministracyjnym,
- ✓ wskazanie sposobu rozwiązania problemu prawnego,
- ✓ przygotowanie projektu pisma w tych sprawach, z wyłączeniem pism procesowych w toczącym się postępowaniu przygotowawczym lub sądowym i pism w toczącym się postępowaniu sądownoadministracyjnym,
- ✓ sporządzenie projektu pisma o zwolnienie od kosztów sądowych lub ustanowienie pełnomocnika z urzędu w różnych rodzajach postępowań,
- ✓ nieodpłatną mediację

Nieodpłatna pomoc prawna nie obejmuje spraw związanych:

- ✓ z prowadzeniem działalności gospodarczej, z wyjątkiem przygotowania do rozpoczęcia tej działalności.

Nieodpłatne poradnictwo obywatelskie obejmuje:

- ✓ działania dostosowane do indywidualnej sytuacji osoby uprawnionej, zmierzające do podniesienia świadomości tej osoby o przysługujących jej uprawnieniach lub spoczywających na niej obowiązkach oraz wsparcia w samodzielnym rozwiązywaniu problemu, w tym, w razie potrzeby, sporządzenie wspólnie z osobą uprawnioną planu działania i pomoc w jego realizacji. Nieodpłatne poradnictwo obywatelskie obejmuje w szczególności porady dla osób zadłużonych i porady z zakresu spraw mieszkaniowych oraz zabezpieczenia społecznego
- ✓ nieodpłatną mediację

Nieodpłatna mediacja obejmuje

- ✓ poinformowanie osoby uprawnionej o możliwościach skorzystania z polubownych metod rozwiązywania sporów, w szczególności mediacji oraz korzyściach z tego wynikających
- ✓ przygotowanie projektu umowy o mediację lub wniosku o przeprowadzenie mediacji
- ✓ przygotowanie projektu wniosku o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego w sprawie karnej
- ✓ przeprowadzenie mediacji
- ✓ udzielenie pomocy w sporządzeniu do sądu wniosku o zatwierdzenie ugody zawartej przed mediatorem

Nieodpłatna mediacja **nie obejmuje** spraw, w których:

- ✓ sąd lub inny organ wydał postanowienie o skierowaniu sprawy do mediacji lub postępowania mediacyjnego;
- ✓ zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w relacji stron występuje przemoc.

Kto może skorzystać?

Z porad może skorzystać każda osoba, której nie stać na odpłatne porady i która złoży stosowne oświadczenie.

Inne informacje

Porady co do zasady udzielane są podczas osobistej wizyty w punkcie porad. W sposób szczególny z nieodpłatnej pomocy prawnej i nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego skorzystać mogą kobiety w ciąży, które z porad prawnych skorzystać mogą poza kolejnością.

Osobom ze znaczną niepełnosprawnością ruchową, które nie mogą stawić się w punkcie osobiście, oraz osobom doświadczającym trudności w komunikowaniu się, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się - udzielanie nieodpłatnej pomocy prawnej, może odbywać się poza punktem albo za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, tj. w miejscu zamieszkania, przez telefon, po umówieniu terminu wizyty wskazując preferowany sposób udzielenia nieodpłatnej pomocy prawnej czy obywatelskiej.

2. Darmowa pomoc prawna i poradnictwo obywatelskie podczas epidemii koronawirusa

W związku z zaleceniami Ministerstwa Sprawiedliwości oraz koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa wykonawcom i osobom korzystającym z usług określonych w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 294 ze zm.), **do odwołania zawieszone zostało udzielanie porad osobistych w punktach nieodpłatnej pomocy prawnej oraz nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego. W związku z powyższym istnieje możliwość uzyskania porad na odległość przez telefon lub za pomocą innych środków porozumiewania (np.e-mail).**

W razie potrzeby udzielenia porady za pomocą środków porozumiewania się na odległość, osoba potrzebująca pomocy przed jej udzieleniem składa za pośrednictwem e-mail: pomocprawna@oic.lublin.pl – uzupełniony i podpisany wniosek (*znajdujący się na stronie <https://powiatleczynski.pl> lub www.pomocprawna.oic.lublin.pl*) o uzyskanie nieodpłatnej pomocy prawnej lub nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, zawierający oświadczenie, że nie jest w stanie ponieść kosztów odpłatnej pomocy prawnej (art. 4 ust. 2 ustawy nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej). **Skan lub zdjęcie podpisanego wniosku wraz z oświadczeniem należy przesłać do Starostwa Powiatowego w Łęczynej pocztą elektroniczną, a następnie oczekiwać na wyznaczenie terminu porady.**

W wyjątkowej sytuacji uzasadnionej brakiem dostępu do Internetu osoba potrzebująca nieodpłatnej pomocy prawnej lub porady obywatelskiej może złożyć wniosek o uzyskanie nieodpłatnej pomocy prawnej lub nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego wraz z oświadczeniem - ustnie przez telefon (potrzeba sporządzenia notatki służbowej zawierającej Imię, Nazwisko, adres, numer PESEL, datę złożenia oświadczenia oraz przyczynę odstąpienia od pisemnej formy oświadczenia)

Pismo wraz z oświadczeniem można też sporządzić własnoręcznie według wzoru i przekazać do urzędu inną dostępną drogą.

Po otrzymaniu zgłoszenia pracownicy Starostwa Powiatowego w Łęczynej ustalą możliwy termin i formę porady prawnej.

Niezbędne informacje w zakresie organizacji udzielania porad na odległość otrzymają Państwo pod numerem telefonu **(81) 531 52 81** lub **508 247 177** oraz zostaną zamieszczone na stronie internetowej <https://powiatleczynski.pl/pl> oraz www.pomocprawna.oic.lublin.pl.

3. Kara za niezarejestrowanie samochodu

W dniu 1 stycznia 2020 roku weszły w życie uregulowania wynikające z artykułu 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 roku o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019 poz. 1579), która znowelizowała ustawę - Prawo o ruchu drogowym. Ustawa wprowadza sankcję za dwa rodzaje czynów. Pierwszy z nich to niedopełnienie obowiązku rejestracji pojazdu w ciągu 30 dni od dnia jego sprowadzenia z terytorium Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej. Ustawa Prawo o ruchu drogowym art. 140mb stanowi, że brak realizacji tego obowiązku będzie groził karą pieniężną w wysokości od 200-zł do 1 000-zł. Takiej samej karze będzie podlegał właściciel pojazdu zarejestrowanego na terytorium RP, który zgodnie z art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie zawiadomił starosty w terminie 30 dni o nabyciu lub zbyciu pojazdu. Obowiązek rejestracji samochodu w terminie 30 dni od jego sprowadzenia istnieje w ustawie Prawie o ruchu drogowym już od kilku lat i wynika on z art. 71 ust. 7 tej ustawy. Podobnie jak obowiązek zgłoszenia nabycia lub zbycia, który wynika

z art. 78 ust. 2 wspomnianej ustawy. Jednakże dopiero od dnia 1 stycznia br. urzędnicy starostwa uzyskali prawo do nakładania administracyjnej kary pieniężnej

na wszystkich, którzy nie dokonali tego w ustawowym terminie. Do dnia 31 grudnia 2019 roku, na podstawie art. 97 Kodeksu wykroczeń, brak realizacji tych obowiązków obwarowany był grzywną w wysokości do 3 000-zł, która nakładana jest w trybie wykroczeniowym. Ponieważ jest to wykroczenie, odpowiedzialność z tego tytułu mogą ponosić tylko osoby fizyczne. Artykuł 71 ust. 7 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, nakładający obowiązek dokonania rejestracji sprowadzonego samochodu brzmi: „Właściciel pojazdu, niebędącego nowym pojazdem, sprowadzonego

z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest obowiązany zarejestrować pojazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 30 dni

od dnia jego sprowadzenia”. Z kolei artykuł 78 ust. 2 przedmiotowej ustawy, nakładający na właściciela samochodu obowiązek zawiadomienia starosty w ciągu 30 dni o nabyciu lub zbyciu pojazdu brzmi: „Właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie nieprzekraczającym 30 dni starostę o:

- 1) nabyciu lub zbyciu pojazdu;
- 2) zmianie stanu faktycznego, wymagającej zmiany danych zamieszczonych

w dowodzie rejestracyjnym”.

Powyższe zgłoszenie sprzedaży czy nabycia pojazdu stanowi jedynie zgłoszenie zmiany właściciela pojazdu, który to pojazd jest już wcześniej zarejestrowany.

Tak więc czynność ta sprowadza się wyłącznie do poinformowania starosty o zmianie właściciela. Artykuł 140mb ustawy Prawo o ruchu drogowym, przewidujący kary pieniężne za naruszenie

obowiązku rejestracji pojazdu lub obowiązku zawiadomienia starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu brzmi: „Kto: 1) będąc właścicielem pojazdu sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej wbrew przepisowi art. 71 ust. 7 nie rejestruje pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) będąc właścicielem pojazdu zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisowi art. 78 ust. 2 pkt 1 nie zawiadamia starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu – podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 do 1 000-zł”.

Kary będzie nakładać starosta w formie decyzji administracyjnej, a pieniądze trafią do budżetu powiatu. Ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia się zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe uzyskane z tytułu naruszenia ustawy. Jeżeli czyn będący naruszeniem, o którym mowa w art. 140mb, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia, w stosunku do podmiotu będącego osobą fizyczną stosuje się wyłącznie przepisy o odpowiedzialności administracyjnej.

Należy ustalać, kiedy samochód został sprowadzony z zagranicy i kiedy nastąpił upływ 30-dniowego terminu na rejestrację. Jeżeli więc samochód został przywieziony przed dniem 1 stycznia 2020 roku i przed tą datą nastąpił upływ 30-dniowego terminu na rejestrację, o którym mowa w art. 71 ust. 7 Prawa o ruchu drogowym, to nie powinna być nałożona administracyjna kara pieniężna. Wynika to z tego, że nie dopełnienie tych formalności i upływ 30-dniowego terminu na rejestrację nastąpiło pod rządami przepisów nie przewidujących sankcji w postaci kary pieniężnej. Taka interpretacja jest możliwa z uwagi na treść art. 189c Kodeksu postępowania administracyjnego, który mówi, że jeżeli w czasie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie naruszenia prawa, w następstwie którego ma być nałożona, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla strony. Ustawą względniejszą jest ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie przewiduje dla sprawcy, tj. osoby niedopełniającej obowiązku lub naruszającej zakaz najłagodniejsze konsekwencje. Pod uwagę należy brać nie tylko wysokość kary, ale również inne okoliczności wpływające na jej wysokość. Mówiąc inaczej, należy rozważyć, jaką karę organ wymierzyłby lub nałożyłby

za niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu na podstawie nowego prawa, jaką natomiast na podstawie prawa poprzednio obowiązującego. W sytuacji, gdyby przykładowo samochód został sprowadzony w grudniu 2019 roku, ale 30-dniowy termin na rejestrację upłynął w styczniu 2020 rok, a więc już w okresie, kiedy obowiązywały nowe przepisy przewidujące administracyjną karę pieniężną

za naruszenie ustawowego 30-dniowego terminu na rejestrację, to jeżeli właściciel sprowadzonego samochodu nie rejestruje pojazdu w tym terminie, narusza przepis art. 71 ust. 7 prawa o ruchu drogowym, a tym samym naraża się na sankcje.

Autor: Piotr Kaniowski – Radca Prawny

4. Praca zdalna w czasie epidemii

Praca zdalna jest nowym rodzajem pracy, wprowadzonym w art. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U poz. 374).

Artykuł 3 powyższej ustawy przewiduje, że w celu przeciwdziałania COVID-19, pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna). Przepis ten daje pracodawcy możliwość powierzenia pracy zdalnej w okresie konieczności przeciwdziałania COVID-19, a obowiązkiem pracownika jest podporządkowanie się poleceniu pracodawcy, o ile istnieją warunki do wykonywania pracy zdalnej. Przepis ten zawiera więc definicję pracy zdalnej, wskazując na przesłankę jej stosowania oraz podstawowe zasady jej powierzania. Wspomniana ustawa nie wskazuje formy polecenia pracy zdalnej. Zdaniem Państwowej Inspekcji Pracy, takie polecenie pracodawca może wydać pracownikowi w dowolnej formie, również ustnie. Jednakże, w interesie obu stron stosunku pracy (pracownika i pracodawcy) byłoby jednak potwierdzenie faktu polecenia pracy zdalnej np. pismo skierowane do pracownika, e-mail. Regulacja dotycząca pracy zdalnej wskazuje, że praca zdalna może być pracą określoną w umowie o pracę, czyli taką, na którą strony umowy się na początku zatrudnienia lub w jego trakcie. Ze względu na rodzaj wykonywanej pracy, nie każdemu pracownikowi można polecić pracę zdalną. Natomiast, jeżeli charakter jego pracy na to pozwala, to nie ma formalnych przeszkód w jej poleceniu. Natomiast obowiązkiem pracownika jest stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są one sprzeczne z przepisami prawa lub umowy o pracę. Dotyczy to także polecenia pracy zdalnej. Zatem odmowa wykonania polecenia pracodawcy, o ile nie jest ono sprzeczne z prawem lub umową o pracę, może skutkować nałożeniem na pracownika kary porządkowej. Pracownik może wnioskować o pracę zdalną, ale decyzja o poleceniu pracy zdalnej należy wyłącznie do pracodawcy.

W przypadku pracy zdalnej, zmianie ulega miejsce stałego wykonywania pracy przez pracownika. Najczęściej będzie to polecenie wykonywania jej przez pracownika z domu. Inne warunki wykonywania pracy, nie ulegają zmianie, w szczególności system czasu pracy, w jakim pracownik był zatrudniony. Z przepisów nie wynika jednak, że miejscem wykonywania pracy zdalnej ma być wyłącznie dom czy mieszkanie pracownika. Może to być każde miejsce pozwalające na jej wykonywanie.

Czas wykonywania pracy zdalnej można określić na czas oznaczony.

W poleceniu wykonywania pracy zdalnej, pracodawca powinien wskazać termin jej wykonywania. Praca zdalna nie wpływa na wysokość wynagrodzenia. Pracownik wykonuje te same obowiązki, tylko w innym miejscu, a zatem przysługuje mu za to wynagrodzenie ustalone w umowie z pracodawcą

Autor: Piotr Kaniowski – Radca Prawny

5. Wynagrodzenie za linie i urządzenia od zakładów energetycznych

Niejednokrotnie zdarza się tak, że na nieruchomości której jesteśmy właścicielami, posadowione są urządzenia służące do przesyłu energii np. słupy i linie wysokiego napięcia, będące własnością przedsiębiorcy, które w istotny sposób utrudniają nam korzystanie z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem. Mogą one ograniczać sposób zabudowy, zagospodarowania czy wykorzystywania działki stanowiącej naszą własność. W takim wypadku, jeżeli zakład energetyczny będący właścicielem urządzeń nie posiada żadnego tytułu prawnego do korzystania z naszej nieruchomości, np. umowy najmu czy dzierżawy, przysługuje nam uprawnienie do żądania ustanowienia służebności przesyłu za stosownym wynagrodzeniem, na podstawie art. 305¹ kodeksu cywilnego, zgodnie z którym nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

W tym celu, w pierwszej kolejności należy skierować do właściciela urządzeń pisemne wezwanie zawierające żądanie ustanowienia służebności przesyłu w drodze umownej – tj. przez zawarcie umowy w formie aktu notarialnego, za stosownym wynagrodzeniem. Przykładowy wzór wezwania może wyglądać następująco:

.....
(miejscowość, data)

.....
.....

(dane właściciela nieruchomości)

.....
.....

(dane właściciela urządzeń - zakładu energetycznego)

Wezwanie do ustanowienia służebności przesyłu

W związku z posadowieniem na będących moją własnością działkach ewidencyjnych o numerach:....., położonych w miejscowości, objętych księgą wieczystą nr urządzeń przesyłowych w postaci słupów / linii wysokiego napięcia, które w znaczący sposób utrudniają mi korzystanie z nieruchomości, oraz brakiem tytułu prawnego do korzystania przez Państwa z ww. nieruchomości, niniejszym wzywam Państwa do ustanowienia na ww. działkach w formie aktu notarialnego służebności przesyłu za stosownym wynagrodzeniem.

Powyższy wniosek opieram na podstawie art. 305 (1) Kodeksu cywilnego.

Zapraszam do podjęcia rozmów w sprawie warunków umowy o ustanowienie służebności przesyłu oraz wynagrodzenia za jej ustanowienie. Wstępnie, tytułem wynagrodzenia proponuję kwotę złotych.

Informuję, że w razie braku zgody na ustanowienie służebności przesyłu w drodze umowy, rozważam skierowanie wniosku o jej ustanowienie do właściwego sądu.

.....
(podpis wnioskodawcy)

Celem powyższego wezwania jest zainicjowanie rozmów z właścicielem urządzeń przesyłowych, zmierzających do ustanowienia służebności przesyłu w drodze umowy. Przedmiotem negocjacji może być tu m. in. wysokość wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości czy warunki korzystania z nieruchomości. W wypadku porozumienia z właścicielem urządzeń, ustanowienie służebności przesyłu następuje poprzez zawarcie umowy w formie aktu notarialnego, określającej wysokość wynagrodzenia oraz warunki korzystania z nieruchomości. Brak porozumienia z właścicielem urządzeń co do umownego sposobu ustanowienia służebności, skutkuje koniecznością skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zgodnie bowiem z art. 3052 § 2 kodeksu cywilnego, jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. W praktyce, w takim wypadku konieczne staje się skierowanie do właściwego miejscowo sądu wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, na podstawie orzeczenia sądu.

We wniosku o ustanowienie służebności przesyłu skierowanym do sądu należy między innymi:

- szczegółowo opisać nieruchomość, stanowiącą naszą własność, poprzez podanie numerów działek / ksiąg wieczystych oraz opisać urządzenia przesyłowe wraz z ich przebiegiem na nieruchomości,
- zaproponować uprawnienia przedsiębiorcy – standardowo będzie to prawo dostępu do urządzeń w celu ich konserwacji, naprawy, modernizacji, przebudowy itp.,
- wskazać, że ustanowienie służebności przesyłu jest konieczne ze względu na brak tytułu prawnego przedsiębiorcy do nieruchomości, na której znajdują się urządzenia (np. umowy najmu czy dzierżawy),
- zaproponować wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu wraz z wnioskiem o ustalenie jego wysokości na podstawie opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego,
- zawniioskować o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety w celu ustalenia przebiegu służebności na nieruchomości,
- wskazać, że rozmowy z właścicielem urządzeń o ustanowienie służebności w drodze umowy nie przyniosły skutku.

Do wniosku należy załączyć dokumenty potwierdzające tytuł prawny do nieruchomości (odpis z księgi wieczystej), ewentualnie mapkę z przebiegiem urządzeń przesyłowych oraz pisma potwierdzające wcześniejsze prowadzenie z właścicielem urządzeń rozmów mających na celu ustanowienie służebności w drodze umowy.

Wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, sąd w każdej sprawie ustala indywidualnie, kierując się opinią biegłego rzeczoznawcy majątkowego, który bierze pod uwagę między innymi położenie i przeznaczenie nieruchomości, wpływ urządzeń na jej wartość, ograniczenia właściciela w zakresie możliwości korzystania z nieruchomości w związku z posadowieniem urządzeń.

Opłata sądowa od wniosku o ustanowienie służebności przesyłu wynosi 100,00 złotych.

W wypadku jakichkolwiek zapytań dotyczących ubiegania się o wynagrodzenie za linie i urządzenia przesyłowe od zakładów energetycznych, szczegółowe informacje można uzyskać w jednym z punktów nieodpłatnych porad prawnych działających na terenie Powiatu łęczyńskiego

Autor: Katarzyna Lalak – Radca Prawny

6. Dodatek mieszkaniowy - komu przysługuje i jak go dostać?

Dodatek mieszkaniowy jest to świadczenie pieniężne wypłacane z funduszy publicznych (gminnych), mające na celu dofinansowanie do wydatków mieszkaniowych ponoszonych w związku z zajmowaniem lokalu mieszkalnego. Zasady i tryb przyznawania, ustalania wysokości i wypłacania dodatków mieszkaniowych oraz właściwość organów w tych sprawach reguluje ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2133).

Dodatek mieszkaniowy mogą uzyskać osoby, które spełnią łącznie trzy warunki:

- posiadają tytuł prawny do lokalu mieszkalnego,
- dochód na członka gospodarstwa domowego nie przekracza limitu określonego w ustawie o dodatkach mieszkaniowych,
- powierzchnia lokalu mieszkalnego nie jest większa niż określona w ustawie o dodatkach mieszkaniowych.

Jaki tytuł prawny uprawnia do ubiegania się o dodatek mieszkaniowy?

O dodatek mieszkaniowy mogą się ubiegać osoby, które:

1. są najemcami oraz podnajemcami lokali mieszkalnych;
2. mieszkają w lokalach mieszkalnych, do których przysługuje im spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego,
3. zajmują lokale mieszkalne w budynkach stanowiących ich własność,
4. są właścicielami lokali mieszkalnych,
5. mają tytuł prawny do zajmowanego lokalu mieszkalnego i ponoszą wydatki związane z jego zajmowaniem,
6. zajmują lokal mieszkalny bez tytułu prawnego i oczekują na przysługujący im lokal zamienny albo socjalny.

Jaki maksymalny dochód na członka rodziny uprawnia do ubiegania się o dodatek mieszkaniowy?

O dodatek mieszkaniowy można się ubiegać, jeśli średni miesięczny dochód na osobę w gospodarstwie domowym w ostatnich trzech miesiącach (liczonych przed złożeniem wniosku o przyznanie dodatku mieszkaniowego) nie przekracza:

- **175 % najniższej emerytury** dla gospodarstw jednoosobowych, czyli osób mieszkających samotnie,
- **125 % najniższej emerytury** dla gospodarstw wieloosobowych.

Przy wydawaniu decyzji o przyznaniu dodatku mieszkaniowego uwzględnia się kwotę najniższej emerytury obowiązującą w dniu złożenia wniosku, ogłaszaną przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Od dnia 1 marca 2020 r. najniższa emerytura wynosi 1.200,00 zł. Powyższe oznacza, iż od 1 marca 2020 r. osoba mieszkająca samotnie ubiegająca się o dodatek mieszkaniowy powinna osiągać dochód nie wyższy niż 2.100,00 zł, a rodzina powinna osiągać dochód poniżej 1.500,00 zł na osobę.

Za **dochód** uważa się wszelkie przychody po odliczeniu kosztów ich uzyskania oraz po odliczeniu składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz na ubezpieczenie chorobowe, określonych w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, chyba że zostały już zaliczone do kosztów uzyskania przychodu.

Do dochodu nie wlicza się /katalog zamknięty/:

- świadczeń pomocy materialnej dla uczniów,
- dodatków dla sierot zupełnych,
- jednorazowych zapomóg z tytułu urodzenia się dziecka,
- dodatku z tytułu urodzenia dziecka
- pomocy w zakresie dożywiania,
- zasiłków pielęgnacyjnych,
- zasiłków okresowych z pomocy społecznej,
- jednorazowych świadczeń pieniężnych i świadczeń w naturze z pomocy społecznej,
- dodatku mieszkaniowego,
- dodatku energetycznego,
- zapomogi pieniężnej, o której mowa w przepisach o zapomogach pieniężnych dla niektórych emerytów, rencistów i osób pobierających świadczenie przedemerytalne albo zasiłek przedemerytalny w 2007 r.,
- świadczenia pieniężnego i pomocy pieniężnej, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 690 oraz z 2019 r. poz. 730, 752 i 992),
- świadczenia wychowawczego, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz.U. z 2018 r. poz. 2134, z późn. zm.2),
- dodatku wychowawczego, o którym mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1111, 924 i 1818),
- dopłaty do czynszu, o której mowa w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. o pomocy państwa w ponoszeniu wydatków mieszkaniowych w pierwszych latach najmu mieszkania (Dz.U. poz. 1540 oraz z 2019 r. poz. 1309),
- świadczenia pieniężnego przyznawanego na podstawie art. 9 ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o grobach weteranów walk o wolność i niepodległość Polski (Dz.U. poz. 2529),
- świadczenia uzupełniającego przyznanego na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. poz. 1622).

Dochód z prowadzenia gospodarstwa rolnego ustala się na podstawie powierzchni gruntów w hektarach przeliczeniowych i przeciętnego dochodu z 1 hektara przeliczeniowego, ostatnio ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Jeżeli średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego jest nieco wyższy, nie zamyka to możliwości otrzymania dodatku mieszkaniowego – jeśli kwota nadwyżki nie przekracza wysokości dodatku, należny dodatek mieszkaniowy obniża się o tę kwotę.

Przykład: Osoba samotnie gospodarująca zajmująca lokal przekracza o 100,00 zł kryterium dochodowe. Dodatek mieszkaniowy obliczony na podstawie powierzchni normatywnej zajmowanego przez nich lokalu i osiąganego dochodu wyniósłby 250,00 zł. Ponieważ o 100,00 zł przekroczyli kryterium dochodowe, więc o tę kwotę zostanie im pomniejszony dodatek. Dodatek mieszkaniowy wyniesie 250,00 zł (250,00 zł – 100,00 zł = 150,00 zł).

Jaka powierzchnia lokalu mieszkalnego uprawnia do dodatku mieszkaniowego?

Powierzchnia użytkowa lokalu mieszkalnego lub budynku mieszkalnego, w którym znajduje się tylko jeden lokal mieszkalny (dom jednorodzinny) osoby, która ubiega się o dodatek mieszkaniowy, nie powinna przekroczyć określonego metrażu, który został zdefiniowany w ustawie jako „powierzchnia normatywna”. Przepisy dopuszczają możliwość przekroczenia powierzchni normatywnej, ale nie więcej niż o 30 % albo o 50% pod warunkiem, że powierzchnia pokoi i kuchni w powierzchni całego lokalu nie przekracza 60% (gdy lokal ma bardzo duże przedpokoje, czy łazienkę).

Powierzchnia normatywna w przeliczeniu na liczbę członków gospodarstwa domowego wynosi:

- dla 1 osoby – 35 m², zaś maksymalna powierzchnia uprawniająca do dodatku to 45,50 m²;
- dla 2 osób – 40 m², zaś maksymalna powierzchnia to 52 m²;
- dla 3 osób – 45 m², zaś maksymalna powierzchnia to 58,50 m²;
- dla 4 osób – 55 m², zaś maksymalna powierzchnia to 71,50 m²;
- dla 5 osób – 65 m², zaś maksymalna powierzchnia to 84,50 m²;
- dla 6 osób – 70 m², zaś maksymalna powierzchnia to 91 m²

jeśli w lokalu mieszka więcej niż 6 osób – dla każdej następnej osoby zwiększa się powierzchnię normatywną o 5 m kw.

Normatywną powierzchnię lokalu mieszkalnego zwiększa się o 15 m², jeżeli w lokalu mieszka osoba niepełnosprawna poruszająca się na wózku lub osoba, której niepełnosprawność wymaga zamieszkiwania w oddzielnym pokoju.

Ile wynosi dodatek mieszkaniowy?

Na wysokość dodatku mieszkaniowego wpływa:

- powierzchnia lokalu mieszkalnego,
- wysokości wydatków na utrzymanie lokalu mieszkalnego,
- liczba osób w gospodarstwie domowym i wysokości średniego miesięcznego dochodu na jednego członka tego gospodarstwa.

Wysokość dodatku mieszkaniowego **stanowi różnicę pomiędzy wydatkami przypadającymi na normatywną powierzchnię użytkową zajmowanego lokalu mieszkalnego** (albo wydatkami ponoszonymi za lokal w przypadku, gdy powierzchnia użytkowa lokalu jest mniejsza lub równa powierzchni normatywnej) **a wydatkami poniesionymi przez osobę otrzymującą dodatek w wysokości:**

- 15% (20%*) dochodów gospodarstwa domowego – w gospodarstwie 1-osobowym,

- 12% (15%*) dochodów gospodarstwa domowego – w gospodarstwie 2-4 osobowym,
- 10% (12%*) dochodów gospodarstwa domowego – w gospodarstwie 5-osobowym i większym.

* - w przypadku, gdy średni miesięczny dochód w gospodarstwie jednoosobowym mieści się w przedziale 150 - 175% kwoty najniższej emerytury, a w gospodarstwie wieloosobowym 100 - 125% tej kwoty.

Jeśli użytkowa powierzchnia lokalu mieszkalnego jest mniejsza od normatywnej powierzchni lokalu, to wysokość dodatku mieszkaniowego jest równa różnicy między wydatkami na mieszkanie faktycznie ponoszonymi przez gospodarstwo domowe ubiegającego się o dodatek mieszkaniowy, a kwotą równą części dochodów gospodarstwa domowego.

Jeżeli powierzchnia użytkowa lokalu mieszkalnego jest równa lub większa niż powierzchnia normatywna, to należy brać pod uwagę wydatki ponoszone na normatywną powierzchnię lokalu. Żeby je obliczyć, należy sumę wszystkich wydatków podzielić przez liczbę m² powierzchni użytkowej, a następnie pomnożyć przez liczbę m² powierzchni normatywnej.

Jeśli w mieszkaniu albo domu nie ma centralnego ogrzewania, ciepłej wody albo gazu przewodowego z zewnętrznego źródła — dodatkowo można dostać ryczałt na zakup opału. W przypadku braku wyposażenia lokalu mieszkalnego w instalację doprowadzającą energię ciepłą do celów ogrzewania, w instalacje ciepłej wody bądź gazu przewodowego z zewnętrznego źródła znajdującego się poza lokalem ciepłą wodę, osobie uprawnionej do dodatku mieszkaniowego przyszuje się bowiem ryczałt na zakup opału stanowiący część dodatku mieszkaniowego. Szczegółowy sposób wyliczania wysokości ryczałtu reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie dodatków mieszkaniowych. Wysokość dodatku mieszkaniowego, łącznie z ryczałtem, nie może przekraczać 70% wydatków przypadających na normatywną powierzchnię zajmowanego lokalu mieszkalnego lub 70% faktycznych wydatków ponoszonych za lokal mieszkalny, jeżeli powierzchnia tego lokalu jest mniejsza lub równa normatywnej powierzchni .

Jakie wydatki stanowią podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego?

Wydatkami poniesionymi przez osobę ubiegającą się o dodatek mieszkaniowy są świadczenia okresowe ponoszone przez gospodarstwo domowe w związku z zajmowaniem lokalu mieszkalnego. Do wydatków takich zalicza się:

- czynsz;
- opłaty związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na lokale mieszkalne w spółdzielni mieszkaniowej;
- zaliczki na koszty zarządu nieruchomością wspólną;
- odszkodowanie za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego;
- inne niż wymienione w pkt 1-4 opłaty za używanie lokalu mieszkalnego;
- opłaty za energię ciepłą, wodę, odbiór nieczystości stałych i płynnych;
- wydatek stanowiący podstawę obliczania ryczałtu na zakup opału.

Nie stanowią wydatków dla celów ustalania prawa do dodatku mieszkaniowego, wydatki poniesione z tytułu:

- ubezpieczeń, podatku od nieruchomości, opłat za wieczyste użytkowanie gruntów;

- opłat za gaz przewodowy, energię elektryczną, dostarczane do lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego) na cele bytowe.

Gdzie złożyć wniosek o dodatek mieszkaniowy?

Dodatek mieszkaniowy przyznaje, na wniosek osoby uprawnionej do dodatku mieszkaniowego, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, **w drodze decyzji administracyjnej**. Do wniosku o przyznanie dodatku mieszkaniowego dołącza się deklarację o dochodach gospodarstwa domowego za okres 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających dzień złożenia wniosku oraz inne niezbędne dokumenty. Wniosek należy złożyć zwykle w ośrodku pomocy społecznej w miejscu zamieszkania wnioskodawcy. O właściwe miejsce należy się dowiedzieć w swoim urzędzie miasta albo gminy.

Termin załatwienia sprawy

W ciągu miesiąca od złożenia wniosku o przyznanie dodatku mieszkaniowego jest wydawana decyzja pozytywna (przyznająca dodatek mieszkaniowy) lub negatywna (odmawiająca przyznanie dodatku mieszkaniowego).

Decyzję doręcza się wnioskodawcy i zarządcy domu lub osobie uprawnionej do pobierania należności za lokal mieszkalny. Przed wydaniem decyzji urząd może przeprowadzić wywiad środowiskowy. W trakcie takiego wywiadu urzędnik sprawdza podane przez wnioskodawcę dochody, stan majątkowy, liczbę osób, które faktycznie mieszkają w gospodarstwie domowym i powierzchnię mieszkania.

Dodatek mieszkaniowy jest przyznawany na 6 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu złożenia wniosku.

Wypłata dodatku mieszkaniowego

Dodatek jest wypłacany do 10 dnia każdego miesiąca z góry – zarządcy domu lub osobie uprawnionej do pobierania należności za lokal mieszkalny. Tylko właściciele domów jednorodzinnych mogą uzyskać dodatek mieszkaniowy do rąk własnych. Jeśli zatem decyzja będzie pozytywna – wnioskodawca będzie dostawał dodatek przez 6 miesięcy, do 10. dnia każdego miesiąca. Dodatek będzie wypłacany:

- w gotówce albo przelewem na konto – jeśli jest on właścicielem domu,
- zarządcy budynku albo innej osobie, która pobiera od wnioskodawcy opłaty – jeżeli mieszka on w mieszkaniu.

Jeśli więc wnioskodawca ma przyznany także ryczałt na zakup opału – będzie go dostawał do 10. dnia każdego miesiąca. Pieniądze odbierze osobiście w miejscu, które będzie wskazane w decyzji, albo otrzyma je na podany we wniosku rachunek bankowy. Ryczałt na zakup opału może też być przekazywany na adres domowy wnioskodawcy.

Jeżeli wnioskodawca dostanie dodatek mieszkaniowy – może też dostać dodatek energetyczny.

Zmiany danych zawartych we wniosku lub deklaracji w okresie 6 miesięcy od dnia przyznania dodatku nie mają wpływu na jego wysokość.

Dodatek mieszkaniowy a zaległości w opłatach

W przypadku stwierdzenia, iż osoba, której przyznano dodatek, nie opłaca na bieżąco należności za lokal mieszkalny, wypłatę dodatku wstrzymuje się także w drodze decyzji administracyjnej do czasu uregulowania zaległości. Gdy zaległość zostanie uregulowana w terminie 3 miesięcy od wydania decyzji wstrzymującej wypłatę dodatku, dodatek mieszkaniowy zostanie wypłacony za okres, w którym wypłata była wstrzymana. Jeżeli zaś uregulowanie zaległości nie nastąpi w tym terminie, to decyzja o przyznaniu dodatku mieszkaniowego wygasa z mocy prawa. Ponowne wystąpienie o przyznanie dodatku mieszkaniowego jest wtedy możliwe tylko pod warunkiem uregulowania zaległości powstałych w okresie obowiązywania decyzji przyznającej dodatek.

Autor: Anna Rentflejsz – Radca Prawny

7. Odstąpienie od umowy z biurem podróży z powodu epidemii wirusa SARS-CoV-2

Epidemia wirusa SARS-CoV-2 miała duży wpływ na realizację planów wakacyjnych. Podróżni z obawy przed zakażeniem odwoływali wyjazdy, w szczególności te do krajów zagranicznych. Do wielu miejsc turyści nie mogli dotrzeć z uwagi na ograniczenia wprowadzane przez poszczególne kraje (np. zamknięcie granic, zawieszenie lotów międzynarodowych). W szczególnej sytuacji są turyści, którzy wykupili wycieczkę za pośrednictwem biura podróży. Z uwagi na niższe ceny, dość opłacalne jest zawieranie przez konsumentów umów na świadczenie usług turystycznych z odpowiednim wyprzedzeniem, z jednoczesną wpłatą zaliczki na poczet wycieczki. Czy wobec nieoczekiwanego wybuchu epidemii wirusa SARS-CoV-2 podróżni mają prawo do rezygnacji z wyjazdu?

Jeżeli tak, czy mogą odstąpić od umowy nieodpłatnie?

Kwestię odstąpienia od umowy o udział w imprezie turystycznej reguluje ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 548 z późn. zm.). Zgodnie z art. 47 ust. 4 ww. ustawy, podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności ustawa definiuje jako sytuację pozostającą poza kontrolą strony powołującej się na taką sytuację, której skutków nie można było uniknąć, nawet gdyby podjęto wszelkie rozsądne działania (art. 4 pkt 15 ww. ustawy).

Jeżeli chodzi o przewóz podróżnych do miejsca docelowego będą to wszelkiego rodzaju okoliczności, które uniemożliwią dotarcie na wakacje za pomocą umówionego środka transportu, chociażby z powodu zawieszenia lotów międzynarodowych lub zamknięcia granic. Jako okoliczności występujące w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej motyw 31 preambuły dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/2302 z 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych wprost wskazuje m. in. wybuch epidemii poważnej choroby w docelowym miejscu podróży. Przy ocenie, czy dane okoliczności mają nieuniknione i nadzwyczajny charakter należy stosować kryteria obiektywne. Komisja Europejska wskazała jednak wprost, że może odnosić się to do epidemii (*Koronawirus a zwrot opłat przez biura podróży, Grzegorz Kamieński, SIP Legalis*). Możliwość nieodpłatnego odstąpienia od umowy o udział w imprezie turystycznej zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Pomocne może okazać się śledzenie komunikatów publikowanych na stronach Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz władz kraju, do którego wybiera się podróżny. W przypadku informacji, iż podróż do danego kraju jest niemożliwa lub nie jest zalecana ze względu na epidemię wirusa SARS-CoV-2, turysta ma podstawy do odstąpienia od umowy bez jakichkolwiek dodatkowych opłat i otrzymania zwrotu wniesionych zaliczek.

W przypadku braku nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności podróżny również może odstąpić od umowy, jednakże będzie się to wiązało z poniesieniem dodatkowych opłat. Zgodnie z art. 47 ust. 2 ww. ustawy, podróżny może zostać zobowiązany do zapłacenia odpowiedniej i uzasadnionej opłaty za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej na rzecz organizatora turystyki. W przypadku nieokreślenia w umowie o udział w imprezie turystycznej opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej wysokość tej opłaty odpowiada cenie imprezy turystycznej pomniejszonej o zaoszczędzone koszty lub wpływy z tytułu alternatywnego wykorzystania danych usług turystycznych. Na żądanie podróżnego organizator turystyki uzasadnia wysokość opłat za odstąpienie od umowy o udział w imprezie turystycznej. Biuro podróży może zatem wezwać turystę do uiszczenia opłaty za odstąpienie w przypadku braku nadzwyczajnych i nieuniknionych okoliczności, jak również w sytuacji, gdy nie podziela oceny turysty w sprawie podstaw odstąpienia. W takim przypadku spór może zostać ostatecznie rozstrzygnięty dopiero przez sąd.

W związku z epidemią wirusa SARS-CoV-2 ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm.), nazywana potocznie „tarczą antykryzysową”, wprowadziła szczególne rozwiązania dotyczące branży turystycznej. Biuro podróży może w odpowiedzi na odstąpienie od umowy przez podróżnego zaoferować voucher do realizacji na poczet przyszłych imprez turystycznych w ciągu roku od dnia, w którym miała się odbyć impreza turystyczna. Wówczas obowiązek zwrotu pieniędzy przez biuro podróży ustaje, a wyjazd wakacyjny jest realizowany w późniejszym terminie.

W przypadku skutecznego odstąpienia od umowy ustawa o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych przewiduje termin 14 dni na zwrot poniesionych wpłat i opłat. Przepis art. 15k ust. 1 tarczy antykryzysowej przedłużył ten termin o 180 dni. Zmiana miała na celu ochronę biur podróży przed problemami finansowymi, wynikającymi z konieczności zwrotu środków finansowych w jednym momencie. Mając na uwadze dłuższy termin zwrotu pieniędzy podróżni powinni ocenić, czy w okolicznościach konkretnej sprawy lepszym wyborem może nie okazać się voucher na realizację imprezy turystycznej w późniejszym terminie.

Autor: Arkadiusz Kuśpit – Radca Prawny

8. Kara nakładana przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny za brak obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdu

Na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 z późn. zm.), dalej jako: „Ustawa”, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Obowiązek ubezpieczenia uważa się za spełniony, jeżeli została zawarta umowa ubezpieczenia, na podstawie której osoba obciążona tym obowiązkiem korzysta z ochrony ubezpieczeniowej, a czas trwania i zakres tej ochrony odpowiadają przepisom ustawy lub odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych wprowadzających obowiązek ubezpieczenia (art. 10 ust. 1 Ustawy).

Zawarcie umowy ubezpieczenia OC, chociaż obowiązkowe, jest przede wszystkim w interesie posiadacza pojazdu, który otrzymuje zabezpieczenie finansowe w przypadku wyrządzenia szkody w innym pojeździe. Brak posiadania ubezpieczenia spowoduje, iż wszelkie roszczenia związane ze szkodą sprawca będzie musiał zaspokoić z własnego majątku. Ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza nie jest jedyną dolegliwością na jaką może się narazić posiadacz pojazdu. W przypadku wykrycia przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, że dla danego pojazdu nie wykupiono polisy OC, nałoży on na właściciela opłatę dodatkową. Jej celem jest zapewnienie przez państwo, aby wszyscy posiadacze pojazdów mechanicznych mieli wykupioną obowiązkową polisę OC. W ostatnich latach UFG zyskał nowe narzędzia informatyczne do wyszukiwania przypadków braku OC, przez co przypadki nakładania opłat zdarzają się coraz częściej. Zgodnie z art. 88 ust. 2 wysokość wskazanej opłaty wynosi w danym roku kalendarzowym:

1. dla samochodów osobowych - równowartość dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, obecnie 5.200,00 złotych,
2. dla samochodów ciężarowych, ciągników samochodowych i autobusów - równowartość trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, obecnie 7.800,00 złotych;
3. dla pozostałych pojazdów - równowartość jednej trzeciej minimalnego wynagrodzenia za pracę, obecnie 866,67 zł.

Nie zawsze UFG nałoży na posiadacza pojazdu mechanicznego opłatę w pełnej wysokości. Zgodnie z art. 88 ust. 3 Ustawy, w przypadku posiadaczy, którzy nie spełnili obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zgodnie z warunkami tego ubezpieczenia, wysokość opłaty jest uzależniona od okresu pozostawania tego posiadacza bez ochrony ubezpieczeniowej w każdym roku kalendarzowym i wynosi:

1. 20% opłaty - w przypadku, gdy okres ten nie przekracza 3 dni;
2. 50% opłaty - w przypadku, gdy okres ten nie przekracza 14 dni;
3. 100% opłaty - w przypadku, gdy okres ten przekracza 14 dni.

W przypadku nałożenia opłaty przez UFG posiadacz pojazdu mechanicznego może bronić się chociażby okolicznością, iż w danym okresie nie był obowiązany do posiadania obowiązkowej polisy OC, lub że taki obowiązek spełnił. W tym celu należy wnieść do sądu pozew o ustalenie spełnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia (art. 10 ust. 2 Ustawy). W przypadku, gdy nie ma żadnych okoliczności, które mogłyby uchylić opłatę, posiadacz pojazdu mechanicznego może wystąpić do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego o umorzenie opłaty w całości lub w części albo udzielenie ulgi w jej spłacie (np. poprzez rozłożenie opłaty na raty). UFG przy rozpatrywaniu wniosku bierze pod uwagę przede wszystkim trudną sytuacją materialną i majątkową zobowiązanego, jak również jego sytuacją życiową (art. 94 ust. 1 Ustawy).

Najlepszym rozwiązaniem, aby uniknąć opłaty nałożonej za brak posiadania polisy OC jest zadbanie, aby takie ubezpieczenie posiadać. Nie powinno się zatem dopuszczać do sytuacji, aby pojazd nie miał wykupionej polisy OC. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się co do zasady na okres 12 miesięcy (art. 26 ust. 1 Ustawy). Przepisy Ustawy zawierają ponadto pewne zabezpieczenie dla posiadacza polisy OC, który zapomni o końcu okresu jej obowiązywania. Zgodnie z art. 28 ust. 1 Ustawy, jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy. Automatyczne przedłużenie polisy OC nie następuje w przypadku, gdy (art. 28 ust. 2 Ustawy):

1. nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych;
2. w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego.

Podsumowując, aby nie zapłacić dodatkowej opłaty za brak polisy OC należy pamiętać o jej odnawianiu co 12 miesięcy oraz pilnować, aby wszystkie składki były terminowo opłacane.

Autor: Arkadiusz Kuśpit – Radca Prawny

9. Obecne sposoby doręczenia pozwu w świetle nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego

Dnia 7 listopada 2019 r. weszła w życie zdecydowana większość przepisów najobszerniejszej od lat nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego – aktu prawnego regulującego tryb i sposób prowadzenia spraw cywilnych. Mowa o zmianach wprowadzonych ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1469).

Jednym z podstawowych założeń nowelizacji było zapewnienie pozwanym realnej możliwości podjęcia obrony na etapie postępowania sądowego, a nie dopiero, jak to często bywało w praktyce, w trakcie prowadzenia egzekucji. Obowiązująca od 7 listopada 2019 r. nowelizacja postępowania cywilnego wprowadziła wiele rewolucyjnych zmian w tym m.in. zniesiono fikcję doręczeń.

Pisma z sądu (w tym pozwu) wysyłane są głównie za pośrednictwem poczty. W pierwszej kolejności zgodnie z art. 135. § 1 k.p.c. doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie. Jest to tzw. doręczenie właściwe, czyli doręczenie dokonane bezpośrednio do rąk adresata.

Dotychczas jeżeli adresat (pozwany) odmawiał odebrania pisma, a także wtedy, gdy mimo podwójnej awizacji, pismo nie zostało odebrane w wyznaczonym terminie (łącznie 2 tygodnie), sąd stosował tzw. fikcję doręczenia, co było jednoznaczne z uznaniem pisma za skutecznie doręczone.

Niejednokrotnie zdarzały się sytuacje gdy o niekorzystnym dla siebie wyroku dowiadywaliśmy się dopiero od komornika, nie mając wiedzy o zapadłym rozstrzygnięciu, ale także o samym procesie. Wszystko dlatego, że po dwukrotnej próbie doręczenia pozwu na wskazany przez powoda adres sądy najczęściej uznawały pismo za doręczone. Wówczas pozostawała droga z przywracaniem terminów i postępowania co do zasady toczyły się od nowa.

Po wejściu nowych przepisów ustawy zmieniającej nastąpiła zmiana sposobu doręczenia pozwu. Najważniejszą zmianą jest wprowadzenie nowego art. 139¹ § k.p.c. wprowadzającego zasadę faktycznego doręczania pozwu. Zgodnie z § 1 w przypadku, gdy adresat (pozwany) po powtórnej awizacji nie odbierze pozwu lub innego pisma procesowego wywołującego potrzebę podjęcia obrony jego praw, a w sprawie nie doręczono mu wcześniej żadnego pisma, wówczas przewodniczący zawiadamia o tym powoda, przesyłając mu przy tym odpis pisma dla pozwanego i zobowiązując do doręczenia tego pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika.

Powód, stosownie do § 2 wskazanego artykułu, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania zobowiązania do doręczenia pisma przez komornika zobligowany będzie do złożenia do akt potwierdzenia doręczenia pisma pozwanemu przez komornika, albo do zwrócenia pisma i wskazania aktualnego adresu pozwanego, lub do przedłożenia dowodu, że pozwany przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Po bezskutecznym upływie terminu dwóch miesięcy stosuje się przepis art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., a mianowicie może dojść do zawieszenia postępowania.

Z treści art. 182 § 1 k.p.c. wynika, że sąd umarza postępowanie zawieszone z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., a mianowicie jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania.

Tym samym występując jako powód należy niezwłocznie podjąć kroki mające na celu ustalenie adresu pozwanego. Powód będzie obowiązany przedstawić sądowi dowód doręczenia pisma za pośrednictwem komornika albo zwrócić pismo przy jednoczesnym wskazaniu aktualnego

adresu pozwanego lub dowodu, że pozwany przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Jeśli tego nie zrobi, postępowanie może zostać zawieszone a następnie umorzone.

Poprzez wprowadzenie do kodeksu postępowania cywilnego art. 139¹ § k.p.c. ustawodawca zmienił także odpowiednie regulacje w ustawie o komornikach sądowych oraz ustawie o kosztach komorniczych, nakładając tym samym na komorników nowe zadania, którzy stają się niejako gwarantem rzetelnego, a zatem sprawiedliwego procesu.

Zgodnie z art. 3 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, komornik, na zlecenie sądu albo na wniosek powoda zobowiązanego przez sąd na podstawie art. 139¹ § 1 k.p.c., osobiście doręcza bezpośrednio adresatowi zawiadomienia sądowe, pisma procesowe oraz inne dokumenty sądowe za potwierdzeniem odbioru i oznaczeniem daty albo stwierdza, że adresat pod podanym adresem nie zamieszkuje. Przedmiotowa ustawa wskazuje, że komornik nie może odmówić wykonania tych czynności, jeżeli jest właściwy do ich podjęcia i zostały one zlecone przez sąd, prokuratora albo osobę zobowiązaną przez sąd do złożenia wniosku (art. 9 ust. 2).

A zatem w celu doręczenia pozwu poprzez komornika wymagane jest złożenie przez powoda stosownego wniosku oraz uiszczenie opłat z tego tytułu. Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi w ustawie z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych za doręczenie pozwu komornik pobierze opłatę w wysokości 60 zł. Opłata pobierana będzie za doręczenie na jeden adres oznaczonego pisma w sprawie, niezależnie od liczby adresatów tego pisma tam zamieszkałych i liczby podjętych prób doręczenia (art. 41 ust. 1 u.k.k.).

W terminie 14 dni od dnia otrzymania zlecenia komornik dokonuje doręczenia przesyłki sądowej. Jeżeli adresata nie zastano przy próbie doręczenia, komornik ustala, czy adresat zamieszkuje pod wskazanym adresem. W tym celu komornik może żądać niezbędnych informacji od organów podatkowych, organów rentowych, zakładów ubezpieczeń, banków i innych.

Jeżeli próba doręczenia okaże się bezskuteczna, a zgodnie z ustaleniami komornika adresat zamieszkuje pod podanym adresem, w oddawczej skrzynce pocztowej adresata umieszcza się zawiadomienie o podjętej próbie doręczenia wraz z informacją o możliwości odbioru pisma w kancelarii komornika oraz pouczeniem, że należy je odebrać w terminie 14 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia (tzw. awizo komornicze). Jeżeli pod wskazanym adresem zastano dorosłego domownika adresata, o możliwości odbioru pisma poucza się dodatkowo tego domownika. W przypadku bezskutecznego upływu terminu do odbioru pisma, pismo uważa się za doręczone w ostatnim dniu tego terminu, a komornik zwraca pismo podmiotowi zlecającemu doręczenie informując go o dokonanych ustaleniach oraz o dacie doręczenia. Tym samym przy pierwszej przesyłce pisma sądowego dotychczasowe awizo pocztowe zastępowane jest awizem komorniczym.

Natomiast jeżeli próba doręczenia okaże się bezskuteczna, a zgodnie z ustaleniami komornika adresat nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, komornik zwraca pismo podmiotowi zlecającemu doręczenie informując go o dokonanych ustaleniach. To samo dotyczy przypadku, gdy komornikowi mimo podjęcia wymaganych czynności nie udało się ustalić, czy adresat zamieszkuje pod wskazanym adresem.

W każdym z tych przypadków komornik udziela podmiotowi zlecającemu informacji o dokonanych ustaleniach przez nadesłanie kopii protokołu (art. 3a u.k.s.)

Jeżeli komornik zwróci pismo sądowe, ponieważ adresat nie zamieszkuje pod podanym adresem, wtedy z art. 3b u.k.s. podmiot zlecający może wystąpić do tego komornika z wnioskiem o podjęcie czynności zmierzających do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania adresata. Za podjęcie przez komornika takich czynności powód, który zleci ustalenie adresu pozwanego, będzie obowiązany zapłacić dodatkowe 40 zł.

Dodatkowo należy pamiętać, że w przypadku gdy pozwany mieszka w innej miejscowości niż ta, w której znajduje się siedziba kancelarii komorniczej, komornikowi przysługiwać będzie także zwrot kosztów dojazdu.

Reasumując, ustawodawca wprowadzając nowe regulacje dotyczące doręczania pozwów miał na celu zapewnić rzeczywiste gwarancje procesowe pozwanemu. Z całą pewnością zmniejszy się liczba tzw. fikcyjnych doręczeń, jednakże na skutek wprowadzonych zmian dojdą dodatkowe koszty związane z czynnościami podejmowanymi przez komorników, którymi został obciążony powód. Nowelizacja może także wpłynąć na czas trwania postępowania sądowego, gdyż doręczenie pism procesowych za pośrednictwem komornika będzie trwało dłużej niż w poprzednim stanie prawnym. Niemniej jednak głównym założeniem wprowadzonych przepisów było przede wszystkim uniknięcie sytuacji, gdy o niekorzystnym dla siebie rozstrzygnięciu dowiadujemy się dopiero wtedy, gdy zapuka do nas komornik z wydanym wcześniej tytułem egzekucyjnym.

Autor: Paweł Włoch – Radca Prawny

10. Spekulacja biletami - odpowiedzialność za sprzedaż biletów z zyskiem

Bilety na długo oczekiwane wydarzenia kulturalne, sportowe czy rozrywkowe rozchodzą się w mgnieniu oka. Często dużą ich część wykupują osoby, które chcą łatwo wzbogacić się w sposób niezgodny z prawem. Niejednokrotnie zdarzają się sytuacje, że przed wejściem na teren odbywania się wydarzenia można spotkać wielu okazjonalnych sprzedawców tzw. „koników”. Próbuje oni, bardzo często z powodzeniem, sprzedać bilety po cenie wyższej, niż widniejąca na wejściówce. Czy takie zachowanie jest legalne, czy też tzw. „konik” odsprzedając bilet z zyskiem popełnia czyn zabroniony?

Kwestię odpowiedzialności za tego typu zachowania reguluje obecnie kodeks wykroczeń. Zgodnie z art. 133 § 1 k.w. karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten kto nabywa w celu odsprzedaży z zyskiem bilety wstępu na imprezy artystyczne, rozrywkowe lub sportowe albo kto bilety takie sprzedaje z zyskiem. Wobec sprawcy komentowanego wykroczenia można zastosować karę aresztu od 5 do 30 dni, ograniczenia wolności w rozmiarze 1 miesiąca albo grzywny w wysokości od 20 do 5000 zł.

Przepis art. 133 k.w. jest odpowiednikiem art. 7 § 2 i 3 już nieobowiązującej ustawy z 13 lipca 1957 r. o zwalczaniu spekulacji i ochronie interesów nabywców oraz producentów rolnych w obrocie handlowym. Zgodnie z art. 7 § 2 tej uchylonej ustawy, kto nabywał w celu dalszej odsprzedaży z zyskiem bilety wstępu na widowiska lub imprezy, podlegał karze aresztu do roku, natomiast stosownie do § 3 tej samej karze podlegał ten kto określone w § 2 bilety odsprzedawał z zyskiem.

Powszechnie wykroczenie stypizowane w art. 133 k.w. nazywane jest "spekulacją biletami". Wskazany przepis kodeksu wykroczeń ma na celu ochronę właściwego obrotu biletami przed osobami, które chcą zrobić potencjalny interes polegający na odsprzedaniu biletów z sowitym zyskiem. A zatem przedmiotem ochrony jest zabezpieczenie ludzi przed spekulacją biletami.

Stosownie do art. 133 § 1 k.w. do popełnienia wykroczenia dochodzi w sytuacji gdy sprawca podejmuje jedną z dwóch czynności wykonawczych, a mianowicie nabywa bilety w celu ich odsprzedaży albo sprzedaje takie bilety z zyskiem.

W pierwszym przypadku sprawca nabywający bilety działa z góry przyjętym zamiarem dalszej ich sprzedaży. Sam fakt nabycia tych biletów (w określonym w ustawie celu) jest już wystarczający dla realizacji znamion wykroczenia. Sprawca popełnia wykroczenie bez względu na to czy faktycznie sprzedał on nabyte wcześniej bilety z zyskiem, czy też sprzedał je po cenie nominalnej, bez oczekiwanego zarobku. Wykroczenie w omawianym przypadku jest popełnione w momencie nabycia biletów w określonym w przepisie zamiarze „odsprzedaży z zyskiem”. W takim przypadku kluczowe będzie udowodnienie zamiaru nabycia w celu odsprzedaży z zyskiem, a do wykroczenia dojdzie w momencie nabycia biletów, a nie ich dalszej odsprzedaży.

Drugie zachowanie stypizowane w tym przepisie obejmuje sprzedawanie biletów z zyskiem. Obejmuje ono również przypadki, gdy sprawca w momencie nabycia biletów nie miał zamiaru ich odsprzedaży z zyskiem, jednakże taki zamiar pojawił się później. Przykładowo można wskazać

sytuację gdy dana osoba początkowo chciała uczestniczyć w wydarzeniu na które nabyła bilety, jednakże zrezygnowała z imprezy (z uwagi na chorobę, wyjazd służbowy, obowiązki pracownicze itp.) i zdecydowała się na sprzedaż biletów z zyskiem. W takim przypadku również mamy do czynienia z realizacją ustawowych znamion wykroczenia z art. 133 § 1 k.w. pomimo tego, że całe przedsięwzięcie nie było z góry zaplanowane i wynikało z okoliczności powstałych już po dokonaniu zakupu biletów.

Zarówno nabycie w celu odsprzedaży jak i dokonanie sprzedaży biletów z zyskiem wypełnia ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 133 § 1 k.w. bez względu na wartość tych biletów, ilość sprzedanych wejściówek, jak również bez względu na uzyskany lub możliwy do uzyskania na spekulacji zysk. Bez znaczenia jest również okoliczność do uczestnictwa w jakiej imprezie uprawniał bilet, a mianowicie czy była to impreza artystyczna, rozrywkowa, sportowa.

Warto podkreślić, że zachowanie polegające na odsprzedaży biletów osobie trzeciej po cenie, w jakiej zostały zakupione nie wypełnia ustawowych znamion wykroczenia. Istotne jest czy dana osoba w chwili nabycia biletów miała zamiar uczestniczyć w imprezie czy też kupowała je wyłącznie w celu wzbogacenia się na spekulacji biletami.

Powyższe sytuacje odnoszą się do sprzedaży biletów oryginalnych, bo w przypadku sprzedaży biletów sfałszowanych, nie będziemy mieli do czynienia z wykroczeniem z art. 133 § 1 k.w., a dojdzie do popełnienia przestępstwa objętego kumulatywną kwalifikacją tj. art. 286 § 1 lub 3 k.k. (oszustwo) w zb. z art. 270 § 1 k.k. (fałsz dokumentu) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Należy zauważyć, iż stosownie do przepisu art. 133 § 2 k.w. zarówno usiłowanie, jak i podżeganie oraz pomocnictwo są karalne.

Ustawodawca wskazuje, że za usiłowanie odpowiada ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Podżeganie oznacza nakłanianie poprzez namowę, prośbę, rozkaz, obietnicę innej osoby do popełnienia czynu zabronionego. Pomocnictwem natomiast będzie udzielenie sprawcy pomocy w jego działaniu, czy to w formie czynnego działania - dostarczenia bezpośredniemu sprawcy środków mających służyć dokonaniu wykroczenia, czy też pomocnictwa psychicznego – świadomego podtrzymywania i aprobaty dla działań sprawcy wykroczenia.

Powstaje zatem problem, co zrobić z biletem zakupionym na imprezę, z której z różnych przyczyn musimy zrezygnować. Należy pamiętać, że w sytuacji gdy dana osoba zakupi bilet przez Internet (na odległość), nie będzie mu przysługiwało ustawowe prawo do odstąpienia od umowy w okresie 14 dni. Zgodnie z art. 38 pkt 12 ustawy o prawach konsumenta, prawo odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość nie przysługuje konsumentowi w odniesieniu do umów związanych m.in. z wydarzeniami rozrywkowymi, sportowymi lub kulturalnymi, jeżeli w umowie oznaczono dzień lub okres świadczenia usługi. Czasami zdarza się, że regulamin sprzedaży przewiduje rozszerzenie praw konsumenta, a tym samym może znaleźć się tam postanowienie, które w określonych warunkach umożliwi konsumentowi odstąpienie od zawartej umowy. W innych przypadkach należy pamiętać, że warunkiem braku popełnienia wykroczenia jest odsprzedaż biletów za cenę, po jakiej zostały zakupione – z powodu braku znamienia zysku.

Nadto należy pamiętać, że nabywane od tzw. „koników” bilety są niejednokrotnie nieważne, sfałszowane lub też nieuprawniające do uczestniczenia w długo oczekiwanym wydarzeniu, dlatego też należy mieć to na uwadze i kupować wejściówki w autoryzowanych źródłach sprzedaży.

Autor: Paweł Włoch – Radca Prawny